

hana repová

BŮH PLÁČE
POTICHU

I. díl románu na pokračování

Bůh pláče potichu

BOH PLAČE POTICHU

Copyright © Hana Repová, 2017

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jaroslava Rýdlová, 2019

Cover © Ján Kurták, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-225-4 (pdf)

Hana Repová

BŮH PLÁČE POTICHU

I. díl románu na pokračování

Kapitola 1

Seděla ve starém houpacím křesle, zabalená do huňaté hnědé deky, a upírala pohled do dálky. Ve zkřehlých prstech svírala hrníček s horkým kakaem, ale ani horký nápoj nedokázal rozehřát chlad, který ji svíral. Podzimní vánek jí hladil tváře a čechral její dlouhé světlé vlasy. Naplňovalo ji smutkem, že listy stromů už několik týdnů ležely na zemi, kde vytvářely abstraktní mozaiku, kterou každý závan větru měnil do nového obrazu jako v krasohledu...

Ještě před několika týdny tady často sedávala a pozorovala nekonečnou hru barev kolem sebe. Byla to její vlastní forma meditace. Nyní však už byl začátek října a počasí nepřálo dlouhému vysedávání venku. A tak jejích meditací postupně ubývalo. Dnes ale nemohla jinak, i když věděla, že riskuje přinejmenším prochladnutí. Rozhodla se vzít si několik dní volna. Nechtěla nikoho vidět ani s nikým mluvit... Chtěla být sama! Sama se svými vzpomínkami. Dnes to byly přesně tři roky, kdy stála nad otevřeným hrobem své dcerky. Svě malé princezny...

O něco později koupila malou barevnou kytičku, nasedla do auta a vydala se na západ. Během řízení nabírala sílu jako vždy za poslední tři roky, kdy se vydala na tuto

bolestnou cestu. Když konečně zaparkovala, bylo už skoro poledne. Slunce se sice místy prodíralo mezi mračny, ale už téměř vůbec nehřálo. Vzduch byl chladný. Přitáhla si kabát těsněji k tělu a upravila šálu, aby ji lépe chránila před větrem. Na hřbitov vešla zadním vchodem. Chtěla potkat co nejméně lidí. Stará branka zavržala na uvítanou a ona se vydala po dlouhé cestičce. Přemýšlela, kolikrát už po ní šla... Kolikrát tu byla i potmě...

První dny po pohřbu měla naprosto iracionální představu, že se tady Laura sama bojí. Vždycky se totiž bála tmy. Dokonce i doma ve svém pokoji. A tak chodila večer co večer po tomto tmavém chodníku, aby jí zapálila svíčky. Zнала ten chodník už nazpaměť. Každý jeho starý kámen. Šla pomalu, navzdory tomu si ale po chvílce musela sednout na lavičku pod velkou lípou. Znovu si k sobě přitáhla starý černý kabát, který se vzdouval okolo její vysoké hubené postavy. Bolest, kterou cítila, ji paralyzovala. I když to byly už celé tři roky, nepocítila žádnou úlevu.

Srdce matky nezná čas, četla nedávno v nějaké knize. Jak pravdivá jsou to slova, pomyslela si tehdy trpce. Když se konečně trochu uklidnila, pokusila se zmobilizovat všechny síly a ujít těch několik posledních kroků k hrobu. Jen co přišla blíže, zarazila se. U pomníku její dcery ležela kytička slunečnic. Zmateně se rozhlédla kolem sebe, jestli někoho neuvidí. Kytička byla položená volně na studeném bílém mramoru. I když nebyla ve vodě, květy prozatím ještě nezačaly vadnout. Nebyly však ani zmrzlé, což muselo znamenat, že je tady někdo položil teprve nedávno. Ještě jednou se rozhlédla, ale bezvýsledně. Předpokládala, že budou od Stelly, ale když pohlédla na nedaleký hrob Stelliny matky, viděla jen zmrzlé květy a vyhořelé svíčky. Stella zde už pěkných pár dní nebyla.

Rozložila růžové svíčky do tvaru srdce, zapálila je a odešla nabrat vodu do vázy. Musela projít téměř až do

středu hřbitova, kde byla malá studna a fontánka. Když se ohnula, aby nabrala vodu, měla pocit, že se jí někdo mihl za zády. Narovnal se a rychle se podívala tím směrem, nikoho ale neviděla. Zavrtěla hlavou nad svým chováním. Koneckonců byla už tak přecitlivělá, že se nebylo čemu divit. Dnes na to měla rozhodně nárok. Vrátila se zpět k hrobu a vložila obě kytice do vody. Stále se však nemohla zbavit pocitu, že ji někdo pozoruje. Zapálila ještě svíčku na hrobě Stelliny matky a předsevzala si, že v nejbližší době půjde navštívit také hrob své matky, přestože to pro ni znamenalo několikahodinovou cestu do Švýcarska. Vrátila se k hrobu Laury a sedla si na studenou dřevěnou lavičku. Sama nevěděla, jak dlouho se na hřbitově zdržela. Na tomto místě vždy ztrácela pojem o čase.

Kapitola 2

Když se vrátila domů, už se stmívalo. Několikrát musela zastavit u krajnice, protože neviděla na cestu. Slzy jí zalévaly oči a kalily zrak. Pokaždé musela počkat několik minut, než byla schopna pokračovat v jízdě. Jakmile doma odemkla, hodila klíče a tašku na komodu a vyběhla po schodech na půdu. Chvilí se zmateně přehrabovala v krabicích, až nakonec našla to, co hledala. Starou dřevěnou zaprášenou truhlu. Chtěla ji otevřít, ale byla zamčená. Klíč neměla a ani netušila, kde by mohl být. Nedaleko na velké krabici ležel pohozený starý nůž. Vzala jej a chvíli zápasila s rezavými panty. Nůž se jí vysmekl a pořezal ji na ruce, ale Anna to ani nepostřehla. Až když se jí konečně podařilo truhlu otevřít, všimla si, že jí po ruce stéká pramínek krve. Lhostejně jej utřela do riflí a vytáhla složku, která ležela nahoře. Rozvázala šňůrku, jež chránila její obsah, a obrátila vrchní list papíru. Rukávem kabátu si utřela slzy, které jí stékaly po tvářích. Ruce se jí přitom třásly tolik, až jí složka vyklouzla a několik papírů spadlo na zaprášenou podlahu. Ohnula se, aby je zvedla, a v tu chvíli dopadla kapka její krve na papír.

„Ne, ne, ne...!“ V panice vyskočila a s listem papíru v ruce utíkala dolů po schodech do koupelny. Krev se ale

vsákla do papíru a utřít ji už nebylo možné. Zničila jednu z mála věcí, které jí ještě zůstaly. Tenhle kus papíru pro ni měl nevyčíslitelnou hodnotu. Začala se dusit křečovitým pláčem. „Ne, ne...“, opakovala stále dokola. Opřená zády o vanu, s papírem přitisknutým na hrud se usedavě rozplakala. Byly na něm dětskou rukou nakreslené postavy. Žena, muž a dítě. Stáli před domem. Všude kolem nich rostly slunečnice, moře slunečnic. Byly to oblíbené květiny její dcerky. Naučila se je kreslit jako první, jakmile dokázala udržet pastelku v maličkých prstech. Proto Annu dnes tak rozrušilo, když našla na hrobě právě tyto květy. Laura je zbožňovala, kreslené i živé. Ale jen málo lidí znalo její dcerku tak dobře, aby to věděli. Když se trochu uklidnila, začala přemýšlet, kdo je mohl přinést... Protože neměla k dispozici žádné opěrné body, spokojila se s myšlenkou, že to byl možná Samie...

V sobotu se vypravila na nákup tak, jak to dělávala nejraději, brzy ráno. Časné nákupy patřily k jejím rituálům, jež se ani léty nezměnily. Neměla ráda davy lidí nakupujících v sobotu dopoledne. Naopak, ráda se procházela mezi regály a v klidu si prohlížela nabízené zboží. Nemusela se nikomu vyhýbat, stát ve frontě u samoobslužného kráječe na chléb nebo u pokladny. Parkoviště bylo tou dobou prázdné, ale ze zvyku parkovala až v poslední řadě. Byl to jeden z mála supermarketů, který ve Frankfurtu otevíral brzy ráno. Vzala si proutěný košík a zamkla auto. Po kapsách hledala seznam věcí, který si před odchodem z domu v rychlosti napsala na použitou obálku. Nějaká čerstvá zelenina, jogurty, jablka, olivy, vejce, bageta a šampon. Nebylo toho moc, proto doufala, že stihne nakoupit dříve, než se supermarket zaplní. Po několika krocích zůstala stát u vchodu, neschopna pohybu. Do nosu ji nečekaně udeřila vůně, o níž si myslela, že ji už dávno zapomněla. Její mozek si ale tuto vzpomínku uchoval

v nějakém zákoutí a ta teď Annu doslova omráčila svou intenzitou. Tak přece voněl Everett! Nohy se jí podlomily a jednoduše ji odmítly nést dál. Musela se opřít o sloup, který byl naštěstí hned po její pravici, s fotkami a jmény zaměstnanců. Z prudkého tlaku ve spáncích ji okamžitě rozbolela hlava. Tu vůni necítila již několik let, ale její mozek okamžitě zareagoval a vyslal neomylný signál, že na nic nezapomněl. Před očima se jí promítlo několik obrázků z minulosti. Vyplašeně se rozhlédla kolem sebe. Panika se v ní nezadržitelně stupňovala. Tu vůni cítila jen slabě. Byl to jen takový lehký závan. Někdo jiný, koho by se osobně netýkala, by si jí pravděpodobně ani nevšiml. Vůbec by ji v té typické směsici vůní pečiva a ovoce v supermarketu nepostřehl. Anna ale měla mimořádně citlivý čich, který ji ještě nikdy nezradil. Znovu se otočila a rozhlédla, ale viděla jen dvě prodavačky, které vystavovaly reklamní letáky, a pak mladíka u pokladny. Kromě nich tam bylo jen několik zákazníků, dvě ženy, starší manželský pár, jež o něčem vášnivě diskutoval, a ospalí teenageri, kteří se vraceli z nějakého nočního klubu a potřebovali cigarety. Jinak nikdo! Pomalu se začínala uklidňovat.

Je to jenom náhoda, hloupá náhoda. Nic víc.

Několikrát se zhluboka nadechla a poodešla k nákupním vozíkům. Vzala si poslední v řadě a zamířila do prodejny. Vybrala si bagetu, vajíčka a cherry rajčata. U jablek chvíli váhala, ale nakonec se jako vždy rozhodla pro Elstar. Tahle odrůda jí vždy chutnala nejvíce. Byla svěží, sladká a voňavá. Právě stála u pultů se šampony a rozhodovala se, který si koupí. Mimovolně zvedla ruku, aby si odhrnula pramínek vlasů, který se jí uvolnil z copu a sklouzl do tváře. Když se rukou přiblížila k tváři, znovu ji ovanula ona bolestně známá vůně. Teď byla ale silnější než předtím. Jak je to možné? Mohla se zbláznit? Nevypovídá jí psychika po včerejším těžkém a citově vyčerpávajícím dni

službu? Nevěřicně si přiložila pravou ruku k nosu a nyní už zcela jasně ucítila známou *after shave*. Šokovaně se dívala na svoji ruku, která se viditelně třásla. Přičichla si také k levé ruce... Nic. V levé ruce nesla proutěný košík, pravou tlačila nákupní vozík. Rozhlédla se kolem, jestli ji někdo nepozoruje. Popošla kousek dozadu, za pult se zbožím, aby nebyla tak na očích a nepůsobila jako úplný blázen. Rychle si přičichla k rukojeti vozíku, nyní ucítila *after shave* ještě o něco silněji. Zavřela oči...

Everett stojí ráno v koupelně před zrcadlem, kolem pasu uvázaný ručník, je čerstvě oholený, do dlaní si dává několik kapek vody po holení a nanáší si ji na tváře a krk.

Rychle otevřela oči a rozhlédla se, jestli si jí někdo nevšiml anebo jestli není v dosahu kamer. Měla strach, že ji budou považovat za blázna.

Který normální člověk si cichá k rukojeti nákupního vozíku?

Na druhou stranu ji to částečně uklidnilo, protože teď si už byla jistá, že se jí to všechno nezdálo. Znovu se rozhlédla a v duchu se nutila ke klidu.

Klid, Anno, klid. Je to opravdu jen hloupá náhoda, vidíš přece, že tady nikdo není.

Silou vůle se snažila zpomalit tlukot vlastního srdce, ale nedařilo se jí to. Popoháněl ji nějaký vnitřní instinkt.

Pryč! Pryč!

Měla strach, že se u ní každou chvíli objeví ochranka, protože ji bude podezřívát, že něco ukradla, když se tak nápadně ohlíží. Narychlo naházela do košíku několik věcí, aby ze sebe setřásla podezření z krádeže. Udělala to spíše automaticky než s rozmyslem. Rychle zašla k pokladně a vytáhla platební kartu. Mladík, který seděl za pokladnou, ji už několikrát obsluhoval a vždy spolu prohodili pár slov. Věděla, že se mu líbí, proto se vždy snažila zdvořile odpovídat na jeho lichotky. Dnes ale byla jeho snaha marná. Viděla, že se na ni usmívá, že jí něco říká, ale jí tak hučelo

v hlavě, že nebyla schopna nic vnímat. Jediné, co vnímala, byl tlukot vlastního srdce. V té panice úplně zapomněla, že v levé ruce drží platební kartu, a vytáhla bankovku, kterou teď podávala mladíkovi. Nepočkala ani na drobné, naházela věci do košíku a utíkala k autu. Lidé, kteří na parkovišti kráčeli proti ní, se na ni udiveně dívali, ale ona nikoho nevnímala. Neviděla nic, protože se jí oči zalily slzami. Ta bolest z jeho zrady se probudila příliš nečekaně. Neměla možnost připravit se na ni, a tak ji teď omráčila plnou silou. Doběhla k autu zaparkovanému v poslední řadě. Třesoucími se prsty vytáhla klíče a snažila se odemknout. Ruce se jí ale chvěly tolik, že se nemohla strefit klíčem do zámku. Nakonec jí klíče vyklouzly z prstů a spadly na zem. Rychle je zvedla a překvapivě se do zámku přece jen trefila a auto odemkla. Hodila proutěný košík na sedadlo spolujezdce, ztěžka usedla k volantů a žalostně se rozplakala. V jejím nitru se mísila všechna bolest, láska, smutek a touha. Už si myslela, že je z nejhoršího venku, ale včerejší návštěva hřbitova a dnešní den ji vyvedly z omylu.

Kapitola 3

I když Everetta neviděla už celé tři roky, nezapomněla na jediný okamžik, který spolu prožili. Opustil ji nečekaně, bez jakéhokoli vysvětlení, druhý den po Lauřině smrti. Od té doby o něm neslyšela. Zmizel bez jediného slova, jako by nikdy neexistoval. Jako by společně nikdy neexistovali. Jako by ona a Laura nikdy nebyly součástí jeho života. Její mozek a srdce však nedokázaly zapomenout na nic, dokonce ani na jeho vůni. Milovala jeho vůni. Objevili ji spolu v malé parfumerii v nenápadné pařížské uličce. Okamžitě se do ní oba zamilovali. Svěží, s nádechem orientálního koření, citrusová... Vůně moře a hor. Nedala se jednoduše popsat. Byla zvláštní jako sám Everett.

Ta vůně a kytička slunečnic na Lauřině hrobě nemohly být jen pouhou náhodou. Jen málo lidí vědělo, jak je Laura milovala. Nevěděl sice, kde je Laura pochovaná, protože nebyl ani na jejím pohřbu, ale nebylo těžké to zjistit. Samie a Evelyn to místo znali, i když na hrobě své vnučky už dlouho nebyli. Nebo aspoň nezaznamenala žádné stopy jejich návštěv. Žádné svíčky, žádné květiny, žádné plyšové hračky... Nyní ji ale každá buňka jejího těla říkala, že otec její dcery není daleko. To nemohly změnit ani tři roky

odloučení. Myšlenky se jí pomalu uklidňovaly, srdce bilo pomaleji. Papírovým kapesníkem si utřela slzy smísené s řasenkou a zvedla hlavu. A najednou tam byl...

*

Chvíli trvalo, než jej poznala v muži, který stál před autem. Vůbec se nepodobal Everettovi z předešlého života. Svoje kdysi černé a vlnité, skoro po ramena dlouhé vlasy měl zkrácené na sotva několik milimetrů. Byl to typický vojenský střih. Na spáncích se mu dokonce už objevily šediny. Vždy býval štíhlý a i přes svoji pozoruhodnou výšku se vyznačoval ladnými pohyby. Tyto rysy zdědil po svém otci. Nyní byl evidentně svalnatější, držení těla se však očividně lišilo. Ihned ji to udeřilo do očí, ačkoli ten rozdíl neuměla jednoznačně pojmenovat. Příliš mnoho rozličných dojmů se jí slévalo dohromady. Měl na sobě modré rifle, světle modrý svetr a hnědou koženou bundu. Před lety se oblékal podobně, teď však přece jen působil úplně jinak. Jen těžké vojenské boty, které měl na nohou, vypadaly nezvykle. Pokud si pamatovala, vždy nosil kvalitní italskou obuv z jemné kůže. Oči mu zakrývaly sluneční brýle, takže nemohla vidět jejich výraz. Bylo však zřejmé, že svaly na obličejí měl napjaté. Pochopila, že byl nablízku již dříve a čekal, až se ona uklidní. Uvědomoval si, že jí způsobil šok. Nebo on sám potřeboval čas, aby nabral odvahy?

Nakonec popošel blíže. Anna váhavě vystoupila z auta, oči si stále utírala kapesníkem. Opřela se zády o dveře auta a mlčky se dívala na muže, který jí by tak známý, a cizí zároveň. Neznámý známý nebo známý neznámý?

Pomalu si sundal brýle, takže mu viděla do tváře. Ostře řezané rty, téměř rovné obočí, výrazný nos a vráska nad kořenem nosu. Vše jí bylo tak povědomé. Jejich pohledy se střetly. Anně neušlo, že se z jeho očí ztratil cit. Ten cit, to

hřejivé teplo, které v nich kdysi vídala. Byly tvrdší a chladnější než kdykoli předtím. Měly zvláštní, tmavošedou barvu. Když se na někoho upřeně podíval, člověk měl pocit, že mu vidí až na dno duše. Kdysi měl i Everett oči, jimiž bylo možné nahlédnout do jeho duše, nicméně dnes to byly oči někoho úplně jiného. Oči člověka, kterého neznala.

„Ahoj, Anno. Promiň, nechtěl jsem tě vylekat.“

Zalapala po dechu. Jeho hlas rozechvěl každou buňku jejího těla a řezal jako diamant rovnou do srdce. V duchu se jí vše znovu promítlo. Obrazy z minulosti vířily před jejíma očima.

„Co... co tady děláš?“

„Přijel jsem navštívit hrob naší dcerky a zařídit si pár věcí.“

„Ale, co tak najednou? Najednou ti došlo, že by bylo pěkné položit pár slunečnic na hrob tvé dcery?“ Nečekaně se v ní vzdmula vlna hněvu, která dřímala někde pod povrchem. Byla jako sud střelného prachu a Everett právě škrtnul zápalkou.

„Najednou ti došlo, že jsi byl otcem? Jak jsi ji vůbec našel? A jak jsi našel mě? Vždyť před třemi lety jsi neměl ani tolik slušnosti, abys přišel na pohřeb. Jednoduše jsi zmizel a mě nechal samotnou. Na všechno. Vykašlal ses na nás!“ křičela jako smyslu zbavená na celé parkoviště. Starší manželé, kteří právě vystupovali z auta, se překvapeně otočili a se zájmem sledovali Annin výstup.

Vzpamatovala se, bleskově otevřela dveře auta, nasedla do něj a s plynovým pedálem na podlaze ujížděla z parkoviště supermarketu. Najednou cítila, že musí pryč.

Pryč z toho parkoviště!

Pryč od Everetta a bolestných vzpomínek!

Nevěděla, kam jede a proč. Řídila bezmyšlenkovitě. Vše dělala naprosto automaticky, aniž by věděla, jaký smysl má její šílená cesta ven z města. A nevěděla ani, kam vlastně míří. Když se znovu probírala z šoku, ocitla se u jezera.

Zůstala zaraženě sedět v autě, na lesní cestě, dívala se na třpytivou hladinu klidného jezera. Vystoupila a sedla si na břeh. Měla pocit, že se v autě zadusí. Na tváři ucítila chladný vítr vanoucí od jezera. Popošla pár kroků mezi stromy, které lemovaly břeh jezera, směrem k lavičce. Tady strávila s Everettem a Laurou nejkrásnější chvíle svého života. Na tomto místě se poprvé milovali. Často sem chodili a trávili tady chvíle, jež si dodnes uchovala ve svém srdci. Lavička od její poslední návštěvy už částečně zchátrala, ale na opěradle se stále dala přečíst tři vyrytá písmena: A+L+E. Anna, Laura, Everett. V duchu viděla Lauru, jak radostně výskala a tleskala ručkama, když Everett písmena vyrýval nožičkem. Říkal jí přitom, které písmeno co znamená, a ona radostně opakovala: „Ale, ale, ale.“

Anna potřásla hlavou, jako by tím mohla zahnat vzpomínky. Dnes, v chladném počasí, když foukal vítr a ona tady byla sama, jezírko vůbec nepůsobilo tak přitažlivě, jak si jej pamatovala. Vítr hýbal větvemi stromů a vlnil hladinu jezera, která teď nebyla azurově modrá jako v létě, ale sytá, tmavozelená, jako Anniny oči. Vzpomněla si, jak jí Everett na první schůzce řekl, že kdo jednou uvidí její oči, nikdy na ně nezapomene. I Laura měla její oči...

Nevěděla, proč sem přišla, co tady vlastně hledá. Nohy jí sem dovedly samy... Na místo, kde spolu bývali tak šťastní. Od Lauřiny smrti tady nebyla. Chvíli nehybně pozorovala hladinu jezírka, pak si sedla na zem a složila hlavu do dlaní. Musela tam sedět dlouho, protože najednou cítila, jak jí chlad prostoupil celým tělem. Zem byla tak studená, že jí úplně zkřehly ruce i nohy. Postavila se a zamířila k autu. Ještě jednou se podívala na lavičku a zastavila se pohledem na těch třech písmenech. V tu chvíli jí něco upoutalo, přišla blíže...

Někdo něco vyryl do mokré hlíny na břehu. Noční déšť už částečně smyl písmena, proto popošla ještě blíž.

Odpusť mi, Pari, stálo tam vyryté do mokré půdy. Nebylo pochyb o tom, kdo to napsal. Hned od první chvíle, kdy Everett Lauru uviděl, jí říkal „Pari“. Jeho otec se narodil v Persii a Everett měl k tomuto jazyku blízký vztah. Rád jej používal zejména tehdy, když šlo o přezdívky. Pari znamená v perštině víla a Laura tu přezdívku milovala. Dokonce už jako miminko na ni reagovala ještě dříve než na své skutečné jméno. Everett byl tedy i na tomto místě. Pravděpodobně včera, předtím než začalo pršet. Zvláštní, že takto prosil dceru o odpuštění.

Kapitola 4

Jakmile dorazila domů, ještě se ani pořádně nevyzula a už vyfukávala Stellino číslo. Stella přijala hovor hned po prvním zazvonění.

„Potkala jsem Everetta...,“ řekla a ukončila hovor, aniž by čekala na její reakci.

Stella byla její nejlepší přítelkyně. Vlastně byla víc. Možná něco jako sestra, kterou Anna nikdy neměla. Znaly se už dlouhá léta – od doby, kdy spolu v nemocnici ležely na jednom pokoji. Obě tam byly hospitalizované s podobnými zdravotními problémy a to je sblížilo. V případě Stelly měla nemoc naneštěstí závažnější dopad. Už během pobytu v nemocnici lékaři na základě provedených vyšetření a konzultací vyloučili možnost, že by mohla někdy otěhotnět.

Annin verdikt zněl: „Nepravděpodobné, ale ne nemožné.“

Tyto rány osudu je, tehdy ještě dívky, sblížily natolik, že se z nich časem staly kamarádky, které si často rozuměly beze slov. Někdy se dokonce zdálo, že mezi nimi funguje telepatie. Ani tentokrát neuběhlo více než patnáct minut a Anna zaslechla hvízdot pneumatik Stellina auta. Její „kachnu“ si nebylo možné poplést. Starý Citroen 2CV zase jednou vydával svoje prapodivné zvuky. Jeho majitelka po

několika neúspěšných pokusech zaparkovat couváním nakonec nechala auto stát z poloviny na chodníku, vyskočila z něj a rozběhla se k zahradní brance Annina domu. Musela se ale zastavit, protože se zasekla. Přesněji řečeno, nevšimla si, že ucho kabelky uvízlo mezi dveřmi auta. Otráveně se vrátila k autu a nespokojeně zavrtěla hlavou, až se jí měděné kadeře roztančily kolem hlavy. Anna, která to vše sledovala kuchyňským oknem, se musela usmát. To byla celá Stella. Vyšla jí naproti.

„Ty, poslouchej, chceš, aby mě samou zvědavostí trefilo?“ vydechla a svalila se na židli. Anna klidně zalávala kávu. Koutkem oka se podívala na Stellu, ale neřekla nic. Za ty roky, co se znaly, už znala její temperament. Stella se nutila k trpělivosti a čekala, až Anna se dvěma šálky kávy přijde ke stolu.

„No tak?“

„Nic! Po třech letech si vzpomněl na svou *Pari* a obtěžoval se přijít na její hrob a položit tam pár slunečnic,“ vyrazila ze sebe a začala Stelle líčit svou návštěvu Lauřina hrobu a setkání na parkovišti v supermarketu.

„A víc ti neřekl?“

„Nedala jsem mu šanci. Zmizela jsem odtamtud dřív, než bych se úplně složila.“

Stella nevěřičně zavrtěla hlavou. „To je zvláštní... Proč až teď a proč zrovna teď?“

Ještě pořád se bavily o Everettovi, když u dveří zazvonil pošťák. Anna se překvapeně zvedla a vyšla ven.

„Mám pro vás něco na podpis,“ řekl a podal jí nejdříve formulář a pak obálku. Byla od zlatníka, který měl obchod v nově otevřeném nákupním centru vedle hotelu. Ještě nikdy v jeho obchodě nebyla, ale několikrát už obdivovala zboží ve výloze, takže nyní okamžitě poznala zlatý znak klenotnictví Barelli na obálce z drahého papíru. Vůbec netušila, co jí mohlo z klenotnictví přijít. Opatrně nahlédla

do obálky. Když ji obrátila, vypadla z ní poukázka na nákup v dost vysoké hodnotě. Žádný průvodní dopis, žádné vysvětlení. Překvapeně pokrčila rameny a podala obálku a její obsah Stelle.

„Nechápu to. V tom obchodě jsem v životě nebyla. Co to má znamenat?“

„Nevím,“ odpověděla Stella a zazubila se od ucha k uchu.

„Ale jestli tě to zatěžuje, ráda ti s tím problémem pomůžu. Od čeho máš kamarádku...,“ usmála se a natáhla ruku k obálce.

„No to určitě,“ chytla ji Anna za ruku. „Nechápeš, že si mě s někým spletli? Nepošlou mi přece jen tak, pro nic za nic, takovou poukázku. Hned zítra tam zajdu.“

„Ty jsi úplně střelená!“ Stelle se Annin nápad očividně vůbec nezamlouval. Ale Anna už odhodlaně vložila obálku do šuplíku starodávné komody, čímž jasně naznačila, že se na toto téma odmítá dále bavit.

*

Druhý den, krátce po otevření, vešla do zmiňovaného zlatnictví. Chtěla mít tuto záležitost co nejdříve z krku. Celou noc se převracela na posteli a zdály se jí bláznivé sny. Byla ověšená obrovskými náhrdelníky, které se postupně měnily v hady. Ráno se vzbudila celá zpocenaná, unavená a celé tělo ji bolelo. V obchodě ještě nebyl žádný zákazník. Postarší, dokonale upravená prodavačka ji přivítala s ještě dokonalejším úsměvem, který odhaloval uměle vybělený chrup.

„Dobré ráno,“ pozdravila Anna. „Zřejmě jste mi nějakým omylem zaslali tuto poukázku na nákup. Chci ji vrátit.“

Prodavaččin úsměv vystřídal udivený výraz. Vzala poukázku do rukou a chvíli ji pozorně studovala.

„Počkejte, prosím, chvíličku, zavolám pana Barelliho,“ zašvitořila a zmizela za dveřmi s mléčným sklem.

Krátce nato vyšel ze zadního prostoru muž středních let a v ruce držel Anninu poukázku.

„Promiňte, ale nejde o žádný omyl. Poukázku jsem včera vystavil já. Osobně.“

„Nechápu...“

Neodpověděl jí. Poodešel k malé skřínce a ze šuplíku vytáhl modrou krabičku.

„Včera jsem koupil od jednoho muže toto zboží,“ ukázal jí obsah. Na bílém saténu ležely dva prstýnky z bílého zlata. Jeden měl uprostřed malý diamant, druhý byl jednoduchou kombinací leštěného a matného bílého zlata. Anna je okamžitě poznala. Byly to „jejich“ snubní prstýnky. Instinktivně po nich natáhla ruku. Prodavačka, která se právě vrátila, se k ní starostlivě naklonila.

„Je vám něco?“ zeptala se s upřeným pohledem. Anna se však nedokázala pohnout, natož jí odpovědět. Otevřela ústa, jako by chtěla něco říci, ale nedokázala ze sebe vypravit žádný zvuk. Zavřela na chvíli oči. Když je opět otevřela, žena jí už podávala sklenici vody. Vděčně ji přijala a pokusila se napít, ale rozkašlala se. Hrdlo měla tak sevřené, že nemohla ani polknout.

„Děkuji,“ podařilo se jí sotva znatelně zašeptat. „Už je mi lépe.“ Potom přenesla pozornost opět na pana Barelliho, jenž stál u pultu a mlčky čekal. Očividně nešlo o muže, který plýtvá slovy. Mlčky před ni postavil poukázku na nákup a vedle ní krabičku s prstýnky. Viděla jen jeho rozmazanou siluetu, protože oči měla stále plné slz. Pochopila, že jí dává na vybranou. Rychle zamrkala, aby zabránila tomu, že se jí slzy roztečou po tvářích. Hřbetem ruky si utřela oči, ještě jednou se podívala na Barelliho, a aniž by věděla proč, vzala do dlaně krabičku s prstýnky a pevně ji sevřela. Barelli se chápavě pousmál. Anna se beze slova otočila a kráčela k východu. Mezi dveřmi se zastavila.

„Kde je?“

Barelli si diskrétně odkašlal.

„To opravdu netuším, paní, ale poukázku jsem nechal doručit do hotelu, pokoj číslo 318.“

Anna kývla na znamení díků a vyšla z obchodu. Její nohy převzaly iniciativu a samy zamířily rovnou do hotelu.

Kapitola 5

Ještě v něm nikdy nebyla, takže jí chvíli trvalo, než se zorientovala v elegantní hale. Poté odhodlaně zamířila k proskleným výtahům a vyjela do třetího poschodí. Chvíli chaoticky bloudila po chodbě, pak konečně našla správné dveře. Hluboce se nadechla a zaklepala. Nic, žádný pohyb. Už chtěla odejít, když se jí zdálo, že zevnitř uslyšela jemný šramot. Začala bušit celou pěstí do dveří. Bylo jí úplně jedno, že z vedlejších dveří vykukovaly zvědavé hlavy. Přestala, až když se dveře prudce otevřely. Everett otevřel s nepřilíší přívětivým výrazem, ale když ji poznal, hněv se mu z tváře vytratil. Byl celý mokrý. Voda mu v malých pramíncích stékala po nohou a zanechávala mokré fleky na drahém koberci. Na tváři měl ještě zbytky pěny na holení, byl skoro nahý. Jen kolem pasu měl omotanou bílou osušku s vyšívaným znakem hotelu. Vypadal jinak, než si jej pamatovala. Musela však připustit, že vypadal také jinak, než si jej v posledních letech představovala. Už to nebyl ten chlapec, mladý muž, kterého znala. Nyní to byl zralý třicátník, mohutnější a mužnější než kdykoli předtím.

„Co to má znamenat?“ vybafla na něj a vytáhla z kapsy kabátu krabičku s prstýnky. Beze slova poodstoupil ode

dveří. Chvilí váhala, co má udělat, vzhledem k tomu, že ho vyrušila právě u sprchování. Nakonec přece jen vešla do apartmánu a otočila se k němu. Everett právě zavíral dveře, a tak ji na malou chvíli ukázal svá záda. Najednou sebou škulbl, jako by jej někdo právě bodnul, a obrátil se k ní. Výraz její tváře mu však prozradil, že už je pozdě. Anna se překvapeně dívala na velkou jizvu na jeho zádech. Táhla se přes levou lopatku a měla asi patnáct centimetrů. Byla už poměrně dobře zahojená, ale i přesto bila do očí.

„Omluv mě na chvíli, nečekal jsem návštěvu,“ řekl a začal couvat. Dokud nezmizel v koupelně, dával si pozor, aby svá záda znovu nevystavil jejímu pohledu. Anna popošla dále do apartmánu a rozhlédla se kolem sebe. Bylo tam několik osobních věcí, kousky oblečení přehozené přes křeslo, mobil, nějaké papíry rozložené na stolku a mohutný svazek klíčů. Ve vedlejší místnosti stál u skříně velký vojenský batoh. Postel ještě nebyla ustlaná a polštář ležel vedle ní na zemi. Everett kdysi nespával na polštáři. Anna si na okamžik ve vzpomínkách promítla, jak polštář každé ráno zvedala z koberce, když stlala jejich společnou postel. Rychle zamrkala, aby zahнала minulost, a odolala směšnému pokušení ustlat postel. Raději se vrátila do obýváku a usadila se v křesle. I když se silou vůle nutila ke klidu, v jejím nitru všechno vřelo. Příliš mnoho dojmů na ni doléhalo celou svou vahou. V pokoji byla cítit směs Everettova parfému a vůně jeho kůže. Ta vůně jí byla tak bolestně známá. Nemilosrdně oživovala vzpomínky, které si nechtěla připouštět. Už si přece vytrpěla dost!

První rok po Lauřině smrti byl strašný. Nebylo dne, kdy by na ni nemyslela, kdy by pro ni neplakala, denně chodila na její hrob. Štědrý den strávila na hřbitově, až do večera seděla na lavičce, dokud ji tam nenašla Stella a násilím neodvlekla domů.

Everettův návrat z koupelny ji vytrhnul z myšlenek. Už měl na sobě světle modré tričko s nějakým bílým nápisem,

od častého praní tak vybledlým, že se sotva dal přecíst. K bradě si tiskl ubrousek. Nepamatovala si, že by se někdy za ty roky, co spolu žili, při holení pořezal. Naopak, jeho ruka bývala vždy pevná a jistá, taHy plynulé. Časem se vše mění. Kolem očí už měl jemné vrásky. Sedl si do křesla naproti ní a nalil do dvou sklenic minerálku.

„Promiň, nic jiného tu nemám, nečekal jsem návštěvu.“

„Už jsi to jednou říkal. Nemusíš to pořád opakovat. Nejsem hluchá! Poslední tři roky ti, myslím, na šarmu zrovna nepřidaly.“ Vyznělo to ostřeji, než měla v úmyslu, ale udržet emoce pod kontrolou jí opravdu dělalo potíže.

„Promiň, tak jsem to nemyslel.“

Jednu sklenici s minerálkou posunul směrem k Anně, druhou vypil na ex.

„Asi bychom si měli promluvit,“ pokračoval tichým a klidným hlasem, protože si uvědomoval, že aspoň jeden z nich by si měl udržet chladnou hlavu.

„Popovídat jsme si měli před třemi lety. Teď už je na rozhovory pozdě,“ odpověděla. „Teď už chci vědět jen jedno. K čemu bylo celé to divadlo?“ ukázala na krabičku s prstýnky.

„Nebylo to žádné divadlo. Tehdy jsi je zaplatila ty. Jen jsem ti chtěl vrátit peníze, které jsi za ně dala. Patří tobě.“

Vzpomněla si na to, že celou svatbu měl platit Everett a jeho rodiče, proto trvala na tom, že aspoň prstýnky zaplatí ona. Everett sice vehementně protestoval, ale nakonec jí ustoupil.

„Proč teď? Proč jsi je prodal až teď?“ dodala, když se na ni tázavě podíval.

„Dříve jsem nemohl,“ uhnul pohledem a zadíval se někam z okna.

„Aha, nemohl. Ty jsi vůbec hodně věcí nemohl. Nemohl jsi přijít na pohřeb své dcery. Nikdy ti to neodpustím! Že jsi tam nebyl, že jsi mě v tom nechal samotnou...“

„Já jsem na tom pohřbu byl, Anno,“ odpověděl celkem klidně. „Nebyl jsem úplně u hrobu. Ale byl jsem tam. Stál jsem opodál. Neměl jsem tu sílu přijít blíž. Nejsm tak silný jako ty, Anno. Jsem ti vděčný a byl jsem na tebe nesmírně hrdý, že jsi to všechno vydržela. Ano, možná jsem zbabělec. Máš plné právo zlobit se na mě.“ Náhle zmlknul, jako by řekl více, než měl v plánu. „Teď už na tom nezáleží, ale byl jsem tam. Byl jsem tam i po roce. Koupil jsem jí tehdy fialovobílý věnec, vzpomínáš si?“

Anna si vzpomněla, že tam skutečně takový věnec viděla, ale myslela si, že byl od Stelly. Anebo od Everettových rodičů.

„Druhý rok jsem přijít nemohl... A teď jsem tady.“

Seděla tam v křesle a nevěděla, co říct. Měla tolik otázek, ale nevěděla, jestli na ně skutečně chce znát odpověď.

„Proč sis je vlastně vzala?“ kývl hlavou směrem k prstýnkům, které ještě stále svírala v dlani. Pomalu otevřela krabičku a mlčky se dívala na prsteny.

„Nedokážu se s nimi rozloučit. Možná proto, že je vybrala Laura.“

Opět se ve vzpomínkách vrátila ke dni, kdy byli kupovat prsteny. Bylo to několik týdnů před svatbou a celou sobotu strávili chozením z jednoho klenotnictví do druhého. Jenže buď se jí prsteny nelíbily, nebo měly dlouhou dodací lhůtu, anebo byly příliš drahé. Už byli všichni strašně unavení a chtěli si jít koupit zmrzlinu. Když přišli ke stánku se zmrzlinou, uviděli malý obchůdek. Starožitnictví a klenoty. Přišli k výkladu a Laura zvolala: „Podívej, mami, ty jsou ale krásné!“

A bylo rozhodnuto!

Z myšlenek ji vytrhlo klepání na dveře apartmánu. Zdálo se, že Everett se zamyslel. Kdo ví, jestli myslel na to samé jako ona? Vstal a popošel ke dveřím. Otevřel je ale dříve, než stihl cokoli říci. Do pokoje vtrhnul Philip.

„Prosím tě, kde tak dlouho trčíš? Jdeme? Vystojím v hale díru! Už dvacet minut...“ zarazil se uprostřed věty a překvapeně se podíval na Annu. Philip byl Everettův nejlepší kamarád. Spoluhráč z fotbalového klubu, se kterým si výborně rozuměl. Dokonce jim měl jít za svědka. Anna jej neviděla od Lauřina pohřbu. Vlastně ne, ještě se asi jednou nebo dvakrát potkali náhodou ve městě, ale Everett mezitím zmizel a oni si už neměli co říci.

„Ahoj, Philipe,“ vzpamatovala se z překvapení jako první.

„Ahoj,“ spíše zašeptal, než řekl. Strídavě se díval na Annu a Everetta. Celá situace jej očividně vyvedla z míry.

„Promiň, nevěděl jsem, že nejsi sám. Nechtěl jsem rušit.“

„Nerušíš, stejně jsem už byla na odchodu. Musím už jít,“ proklouzla mezi oběma muži. U dveří se k nim ještě jednou otočila, ale nevěděla, co říci. Čau, ahoj, na shledanou? Všechno se jí zdálo banální. Tak raději neřekla nic. Její pohled se střetl s Everetovým, kývla hlavou a zabouchla za sebou dveře pokoje.

Kapitola 6

Když konečně přišla domů, našla Stellu usazenou na schodu přede dveřmi. Cpala se slanými preclíky a tvářila se netrpělivě.

„No konečně.“

„Nepamatuji se, že bychom se domluvily.“

„Tak povídej, jak to dopadlo s tou poukázkou? Celý den na to myslím. Jsem tak zvědavá, že mě od zvědavosti přešla i chuť na sladké.“

„To teda vidím,“ odpověděla Anna a ukázala na poloprázdný sáček preclíků. To byla celá Stella. Pořád do sebe musela něco cpát a pak si jí stěžovala do telefonu, že zase přibrala. Měla sice pár kil navíc, ale nebylo to až tak hrozné. Byla totiž formovaná na těch správných místech, což vždycky přitahovalo pohledy mužů. Zato Anna vypadala jako chodící věšák na šaty. Od přírody měla pěknou postavu a od malička hodně pohybu. Ve Švýcarsku, kde se narodila, trávila čas mnohem raději venku, v lůně přírody, než doma. Ráda chodila na dlouhé procházky a jezdila na kole. Měla ráda vlastně úplně všechno kromě sportů, při kterých přišla do kontaktu s vodou. Změna přišla až po Lauřině smrti. Odmítala jíst, nechtěla vycházet z domu,

nikam chodit, nikoho vidět. Za několik měsíců zhubla šestnáct kilo. Po čase sice zase pár kil přibrala, ale ta příliš hubená postava jí už zůstala.

„Tak řekneš mi konečně, co ses dozvěděla?“ Stella byla neodbytná.

Anna vytáhla krabičku s prsteny a mlčky ji Stelle ukázala. Tě překvapením vypadl balíček s preclíky z ruky a svezl se na podlahu. Stella jej ale ignorovala a jenom šokovaně zírala na prstýnky.

Potom jí Anna unaveně vylíčila setkání s Everettem, ale setkání s Philipem si raději nechala pro sebe. Mezi Stellou a Philipem totiž panovala zlá krev kvůli Stellině sestře. Něco jí říkalo, že bude lepší, když jej nebude připomínat. Jak to Everett vždycky říkal? Nedráždí hada bosou nohou!

*

Uplynulo několik dní a Everett se už více neukázal. Bylo jasné, že se znovu vypařil. Stejně jako před třemi lety. Vědomí, že se už neuvidí, ji částečně uklidňovalo, ale zároveň cítila také hněv. Znovu zmizel bez jediného slova vysvětlení. Navzdory hněvu se ale několikrát přistihla, že na něj myslí. Jejich setkání bylo takové zvláštní. Zase mezi nimi zůstalo všechno nevyřčeno. Byl to muž, kterému darovala nejkrásnější roky svého života, spala s ním v jedné posteli, žila v jednom bytě. Najednou se jí to všechno zdálo neskutěčné... Mátlo ji, jak rychle se dokáže mozek přizpůsobit nové situaci a časem odsune vše, co prožil, do pozadí. Asi pud sebezáchovy.

Dnes ráno se probudila s předsevzetím, že se vrátí do starých kolejí a ve své mysli přesune setkání s Everettem do pomyslné kolonky s nápisem *vyřízeno*. Rozhodla se, že půjde na hřbitov. Namlouvala si, že si tam chce jen na chvíli posedět. Měla-li být ale upřímná, musela si přiznat,